

Sygn.akt II Ka 28/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Klimas – spr.

Sędziowie: SSO Robert Rafał Kwieciński

SSO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Łukasza Sobczaka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 roku

sprawy M. C.

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 i z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 15 .11. 2018 roku sygn. akt IIK 531/17

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu opłatę w kwocie 300 zł za to postępowanie.

Marek Ziółkowski Anna Klimas Robert Rafał Kwieciński

Sygn. akt IIKa 28/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 15 listopada 2018 roku sygnatura akt II K 531/17 M. C. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 62 ust. 1 i 2 w/w ustawy i skazany na kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku pozbawienia wolności oraz wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Ponadto orzeczono wobec oskarżonego na podstawie art. 45 § 1 kk przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 500 zł uzyskanej na skutek przestępstwa z pkt 1 wyroku oraz orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 3000 zł na podstawie art. 70 ust. 4 w/w ustawy.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść oskarżonego(apelacja k. 378-381). Odpis apelacji strony otrzymały .

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna.

Nietrafny jest zarzut naruszenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, podobnie jak nietrafne są zarzuty błędnego ustalenia, że oskarżony dokonał udzielenia D. Z. 15 gramów amfetaminy podczas gdy w najgorszym razie po analogicznym jak w zarzucie drugim przeliczeniu mogło być ok. 1,8 grama amfetaminy czyli prawie 10- krotnie mniej i w związku z tym sąd powinien przyjąć uprzywilejowaną postać tego przestępstwa z art. 59 ust. 3 w/w ustawy. Odnosząc się do tych zarzutów apelacji sąd odwoławczy nie zgadza się z przeliczeniem ilości amfetaminy dokonany przez sąd I instancji i odwołuje się w tym zakresie do orzecznictwa Sądu Najwyższego. Środki odurzające czy substancje psychotropowe, będące przedmiotem czarnorynkowego obrotu, z różnych powodów, czy to z uwagi na uwarunkowania technologiczne związane z ich produkcją, co sprawia, że występują w niej różnego rodzaju zanieczyszczenia, czy też poprzez praktykę dodawania tzw. wypełniaczy w celu zwiększenia ich masy i zwielokrotnienia zysków, przedstawiają zróżnicowaną jakość, co nie oznacza, że przedmiotem nielegalnego obrotu nie jest całość tej substancji jako substancji narkotykowej (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2017 roku, IIIKK 261/17-Lex nr 2408302). Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 12 września 2012 roku sygnatura akt IIAKa 240/12 znamię znacznej ilości narkotyków wyczerpane jest przykładowo w sytuacji takiej jego ilości, która może zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych. Nie ma tu zatem mowy o doprowadzeniu określonej osoby do stanu odurzenia. Takie jest także ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego. Zatem argumentacja obrońcy jest chybiona ponieważ sąd I instancji przyjął, na korzyść oskarżonego, ilość narkotyków w odniesieniu do przypisanego w pkt III wyroku przestępstwa i to wbrew stanowisku Sądu Najwyższego. W tej sytuacji sąd odwoławczy nie może podzielić stanowiska obrońcy w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku bowiem byłoby to założenie błędne, sprzeczne z orzecznictwem Sądu Najwyższego, które Sąd odwoławczy popiera. Ponieważ apelacja została wniesiona na korzyść oskarżonego nie może dojść do zmiany wyroku na niekorzyść oskarżonego. Te argumenty powodują, że sąd II instancji nie podziela stanowiska obrońcy, że zasadnym jest zastosowanie do oskarżonego postaci uprzywilejowanej przestępstwa z art. 59 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy co do błędu w ustaleniach faktycznych sądu w zakresie przyjętej ilości amfetaminy w pkt I wyroku. Przyjęta ilość amfetamin w przeliczeniu na ilość porcji przemawia przeciwko przyjęciu przepisu art. 59 ust. 3 w/w ustawy.

Jako pozbawione racji sąd uznał argumenty skarżącego zawarte w pkt 4 i 5 apelacji w zakresie rażąco surowej kary wymierzonej oskarżonemu. Należy wskazać, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstw, jak i osobowość sprawcy, innymi słowy- gdy w społecznym odczuciu kara jest karą niesprawiedliwą. Trzeba jednak pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 kpk ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby- również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (patrz wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 roku, IIKRN 198/94,OSNPP 1995, Nr 6, poz. 18).W niniejszej sprawie Sąd I instancji prawidłowo przyjął okoliczności na korzyść i niekorzyść oskarżonego i Sąd odwoławczy w pełni argumentację sądu I instancji podziela uznając, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe i kara łączna czyni zadość wszelkim wymogom określonym w przepisie art. 53 kk uwzględniając również cele kary, jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonego, jak i mając na względzie potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba zwrócić uwagę na to, że amfetamina zaliczana jest do tzw. narkotyków twardych i ilości (nawet te przypisane oskarżonemu) wskazują na znaczną ilość co decyduje o dużym stopniu społecznego niebezpieczeństwa przypisanych oskarżonemu czynów.

Sąd odwoławczy uznał, że pozostałe rozstrzygnięcia sądu I instancji nie budzą zastrzeżeń i nie stwierdził podstaw, branych pod uwagę z urzędu, dlatego na mocy przepisu art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w myśl przepisu art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk mając na uwadze możliwości finansowe oskarżonego.

Robert Rafał Kwieciński Anna Klimas Marek Ziółkowski